

Małgorzata Kierzkowska* <https://orcid.org/0000-0001-8288-1988>

Akademia Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie

e-mail: mkierzkowska@aps.edu.pl

Sharenting – pomiędzy prawem rodzica do wyrażania siebie w mediach społecznościowych a ochroną prywatności dziecka

https://doi.org/10.25312/2083-2923.22_04mk

Streszczenie: Celem artykułu jest przybliżenie zjawiska sharentingu. Przywołując wybrane doniesienia badawcze przeprowadzone w tym zakresie zarówno w Polsce, jak i na świecie, wskazane zostały motywy, jakie towarzyszą rodzicom, którzy udostępniają za pośrednictwem mediów społecznościowych informacje, zdjęcia, filmy o swoim dziecku. Następnie rozważono korzyści i niebezpieczeństwa, jakie mogą wynikać z działań o charakterze sharentingowym. Na zakończenie wskazano potrzebę prowadzenia działań edukacyjnych przeznaczonych dla rodziców odnoszących się do rozsądnego umieszczania treści wrażliwych w mediach społecznościowych.

Słowa kluczowe: sharenting, media społecznościowe, rodzicielstwo

Wprowadzenie

Przyjście na świat dziecka wiąże się z szeregiem zmian w życiu młodych rodziców. Jak zauważa M.S. Damkjaer¹, proces „stawania się” rodzicem zaczyna się w ciąży, a kończy między pierwszym a drugim rokiem życia dziecka. Pociąga on za sobą duże

---

* Małgorzata Kierzkowska – doktor nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika, pedagog opiekuńczo-wychowawczy. Adiunkt w Zakładzie Pedagogiki Małego Dziecka Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie. Jej zainteresowania naukowe koncentrują się wokół: sytuacji dziecka we współczesnej rodzinie, problemów współczesnej rodziny, jej przemian, dysfunkcyjności, a także kierunków i form wsparcia.

¹ M.S. Damkjaer, *Sharenting = good parenting? Four Parental Approaches to Sharenting on Facebook*, [w:] G. Mascheroni, C. Ponte, A. Jorge (red.), *Digital Parenting: The Challenges for Families in the Digital Age, Yearbook 2018*, Nordicom, University of Gothenburg, Gothenburg 2018, s. 209–218.

zmiany praktyczne, emocjonalne, społeczne i relacyjne. Implikuje to potrzebę poradnictwa, informacji, budowania i utrzymywania relacji społecznych oraz rozwija tożsamość rodzicielską². Nowa rola wymaga zmiany w sposobie myślenia, przejścia od „ja” do „my”. Jest to niewątpliwie trudny czas zarówno dla kobiety, jak i mężczyzny. W rodzinach wielopokoleniowych, które współcześnie stanowią rzadkość, młode mamy mogły liczyć na pomoc i wsparcie ze strony kobiet ze starszego pokolenia. Obecnie zmienia się struktura rodziny, z wielopokoleniowej kurczy się do rodziny nuklearnej, czy monorodziny, widoczna jest erozja wartości rodziny, oddalenie jej członków nie tylko przestrzenne, ale także emocjonalne. Wszystkie te czynniki wpływają na jakość współczesnego macierzyństwa. Jak pisze U. Kusio: „(...) media, publicystyka wykreowały proces wychowania na coś niebotycznie trudnego i ustawicznie windują skalę trudności. Rodzice, którzy nie mają oparcia w wielopokoleniowej rodzinie, odbierają rodzicielstwo jako traumatyczne doświadczenie. Otrzymują sprzeczne informacje; w tym samym piśmie przeczytają wychowawczą receptę psychoterapeuty, by z innego numeru dowiedzieć się, że wychowanie to ruletka, że żelazny pakiet, jaki powinno dostać dziecko od rodziców już na początku: bezwarunkowa miłość, bezpieczeństwo, akceptacja, nie chronią przed niepowodzeniami”³.

W moim przekonaniu na zjawisko *sharentingu* mają wpływ dwie grupy czynników. Pierwsza z nich wynika z przemian współczesnej rodziny, druga z powszechnego dostępu do mediów społecznościowych i stymulowanej przez presję społeczną potrzeby publicznego opowiadania o swoim życiu. Jak trafnie spostrzegła M. Olcoń-Kubicka, „zagadnienia związane z ciążą i rodzeniem dzieci, dotychczas kojarzone ze sferą prywatną, obecnie przekształcają się z sferą publiczną”⁴. Autorka zwraca uwagę na liczne artykuły publikowane w prasie dla kobiet, które odnoszą się do kwestii np. „świadomego rodzicielstwa”, „bycia nowoczesną mamą” itp., a także „kampanii uświadamiających wagę rodzicielstwa, przede wszystkim konieczność nawiązywania głębokich relacji z dzieckiem”⁵. M. Olcoń-Kubicka, powołując się na wyniki projektu badawczego Mamizm, wskazała, że obecnie panuje „moda na macierzyństwo”. „Przejawia się ona między innymi w większej świadomości macierzyństwa wśród kobiet”⁶. Rynek wydawniczy obfituje w różnego rodzaju poradniki dla kobiet planujących ciążę i macierzyństwo, kolorowe czasopisma o podobnej tematyce, w telewizji coraz częściej emitowane są programy o tematyce związanej z rodzicielstwem, wychowaniem i opieką nad dzieckiem, w których uczestniczą eksperci. Niezwykle nośnym, także w tym zakresie, medium stał się Internet, a w nim niezliczone blogi parentingo-

---

² Tamże.

³ U. Kusio, *Współczesna kobieta wobec macierzyństwa*, „Kultura i Edukacja” 2004, nr 4, s. 42.

⁴ M. Olcoń-Kubicka, *Rola Internetu w powstawaniu nowego modelu macierzyństwa*, [w:] M. Sikorska (red.), *Być rodzicem we współczesnej Polsce: nowe wzory w konfrontacji z rzeczywistością*, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2009, s. 38.

⁵ Tamże.

⁶ Tamże.

we prowadzone zarówno przez ekspertów, jak i innych rodziców, fora dla rodziców, konta Instagramowe poświęcone macierzyństwu. Coraz częściej w roli ekspertów występują także popularne aktorki, celebrytki, które prezentują wyidealizowany obraz macierzyństwa, umieszczając liczne, wystylizowane „zdjęcia dnia codziennego”. „Młode mamy” poprzez wszechobecne medialne przekazy mają wysoko postawioną poprzeczkę, jeśli chodzi o standardy związane z opieką i wychowaniem dziecka oraz łączeniem roli mamy z rozwojem zawodowym i uczestnictwem w życiu społeczno-towarzyskim. Narzucany, często trudny do zrealizowania obraz „super-mamy” o wyglądzie modelki, realizującej się w sferze rodzicielskiej i zawodowej powoduje frustrację i spadek wiary we własne umiejętności i możliwości. Tak prezentowany obraz macierzyństwa spowodował, że mamy/rodzice zaczęli wątpić w swoje umiejętności rodzicielskie. Została sztucznie wykreowana potrzeba utwierdzenia się w przekonaniu, że prawidłowo, „zgodnie z instrukcją” wychowują swoje dziecko. Grupą odniesienia dla młodych rodziców stali się eksperci, często samozwańcy, a także inni rodzice o podobnych doświadczeniach, którzy są aktywnymi użytkownikami forów internetowych, blogerzy, użytkownicy portali społecznościowych.

Współczesne media stały się nieodłącznym elementem naszej codzienności. Internet stanowi ważne źródło informacji, narzędzie komunikacji interpersonalnej, a także doskonałą przestrzeń służącą autopromocji. Coraz więcej czasu poświęcamy na przeglądanie stron internetowych. Media społecznościowe stały się jednym z najważniejszych kanałów komunikacji międzyludzkiej. Obserwowanie znajomych na Facebooku, odpisywanie na wiadomości przy użyciu Messengera, dodawanie zdjęć na Instagramie, oglądanie vlogów na YouTube czy nagranie Snapa to elementy codzienności współczesnego młodego człowieka⁷. Użytkownikami mediów cyfrowych są nie tylko przedstawiciele najmłodszego pokolenia, ale także ich rodzice wywodzący się z pokolenia Millenium, nazwanego także pokoleniem Y, czy „pokoleniem cyfrowym”, a zatem osoby urodzone w latach 80. i 90. XX wieku. Jest to pokolenie, które aktywnie i w niemal każdej dziedzinie życia korzysta z technologii i mediów cyfrowych. Powszechny do nich dostęp zmienił także sposób, w jaki rodzice i dzieci komunikują się, bawią, zdobywają informacje i rozwiązują codzienne problemy. Już bardzo małe dzieci korzystają ze smartfonów i tabletów. W literaturze określa się ich „cyfrowymi tubylcami”, ponieważ rodzą się i rozwijają w środowiskach, w których nowe technologie cyfrowe są szeroko dostępne⁸.

---

⁷ M. Kierzkowska, *Media a pogłębianie cech narcystycznych u dzieci*, [w:] B. Rola (red.), *Jej wysokość dziecko*, Difin, Warszawa 2020.

⁸ L. Benedetto, M. Ingrassia, *Digital Parenting: Raising and Protecting Children in Media World*, [w:] L. Benedetto, M. Ingrassia (red.), *Parenting – Studies by an Ecocultural and Transactional Perspective*, IntechOpen, 2020, <https://doi.org/10.5772/intechopen.92579>

Sharenting – znak naszych czasów?

Pojęcie *sharenting* powstało jako połączenie dwóch angielskich słów: czasownika *to share* – dzielić się, udostępniać oraz rzeczownika *parenting* – rodzicielstwo⁹. Popularna praktyka „sharentingu” czyli udostępniania za pośrednictwem mediów społecznościowych informacji o swoich dzieciach i ich zdjęcia, stanowi dla rodziców okazję do dzielenia się z bliskimi wydarzeniami dnia codziennego, dokumentowania rozwoju swoich dzieci, ale także nawiązywania kontaktów z innymi rodzicami¹⁰. Głównym celem rodziców jest zaangażowanie członków rodziny, przyjaciół, znajomych w proces dorastania dzieci. Obok korzyści wynikających z możliwości szybkiego i niemal nieograniczonego kontaktu z bliskimi, wymiany informacji i zdjęć, udostępnianie informacji o dzieciach niesie ze sobą wiele zagrożeń, z których wielu rodziców nie zdaje sobie sprawy.

Współcześnie dzieci są wychowywane w świecie, który jest coraz lepiej monitorowany, analizowany i manipulowany przez procesy technologiczne. Procesy te spowodowały, że wczesne dzieciństwo stało się krytycznym okresem gromadzenia i rozpowszechniania danych o dziecku¹¹. Oprócz mediów społecznościowych do tego celu wykorzystywane są różnorodne aplikacje umożliwiające między innymi: monitorowanie snu (Sleep Genius Baby), nadzorowanie i gromadzenie informacji o stanie zdrowia dziecka, planowanych wizytach lekarskich, badaniach, szczepieniach (WebMD Baby), aplikacja pozwalająca kontrolować i planować codzienne czynności opiekuńcze m.in. karmienie, zmiany pieluch, kąpiel, drzemkę itd. (Total Baby), dla rodziców starszych dzieci aplikacje służące do monitorowania ich miejsca pobytu i wiele innych¹². Siibak i Traks¹³ zwracają uwagę, że praktykowanie *sharentingu* może rozpocząć się jeszcze przed przyjściem dziecka na świat. Wśród przyszłych rodziców popularne stało się tworzenie tzw. cyfrowych cieni, czyli udostępnianie w mediach społecznościowych zdjęć ultrasonograficznych płodu¹⁴. Następnie rodzice dokumentują w postaci zdjęć przebieg ciąży, poród, pierwsze chwile życia dziecka, kolejne dni, tygodnie, miesiące, tworząc jego cyfrową tożsamość. Badania przeprowadzone

---

⁹ A. Brosch, *Sharenting – nowy wymiar rodzicielstwa?*, [w:] H. Krauze-Sikorska, M. Klichowski (red.), *Świat małego dziecka. Przestrzeń instytucji, cyberprzestrzeń i inne przestrzenie dzieciństwa*, UAM, Poznań 2017, s. 380; A. Błasiak, *Narracje rodziców w przestrzeni mediów społecznościowych – zarys problematyki na przykładzie zjawiska sharentingu*, „Biografistyka Pedagogiczna” 2019, nr 1(4), s. 37.

¹⁰ <https://www.lutzker.com/sharenting-precautions-and-consequences-of-creating-a-childs-digital-footprint/> [dostęp: 19.09.2021].

¹¹ Podaję za: A. Siibak, K. Traks, *The dark sides of sharenting*, “Catalan Journal of Communication and Cultural Studies”, April 2019, vol. 11(1), s. 115–121.

¹² Tamże.

¹³ Tamże.

¹⁴ Tamże, s. 116.

w 2010 roku przez AVG¹⁵ w Stanach Zjednoczonych, Kanadzie, Australii, Nowej Zelandii, Japonii, Francji, Wielkiej Brytanii, Niemczech, Włoszech i Hiszpanii, wskazują, że 81% dzieci w wieku poniżej 2 lat ma już cyfrowy ślad stworzony przez rodziców¹⁶. O powszechności praktyk *sharentingowych* mogą świadczyć także wyniki badań przeprowadzonych przez C.S. Mott Children's Hospital National Poll on Children's Health¹⁷ przy Uniwersytecie Michigan, w których wzięło udział 569 rodziców dzieci w wieku od urodzenia do 4. roku życia. W grupie badanych rodziców 84% matek i 70% ojców korzysta z mediów społecznościowych, takich jak Facebook, fora internetowe lub blogi. Co więcej ponad połowa badanych matek (56%), w porównaniu do 34% ojców, omawia w mediach społecznościowych tematy związane ze zdrowiem dzieci i rodzicielstwem¹⁸. Z kolei wyniki badań przeprowadzonych w 2018 roku przez organizację Nominet w Wielkiej Brytanii wskazują, że brytyjscy rodzice publikują w serwisach społecznościowych średnio około setki materiałów prezentujących wizerunek swojego dziecka zanim skończy ono 13 lat (71 zdjęć i 29 filmów wideo) z czego 1/5 jest dostępna publicznie lub dla szerokiego grona znajomych¹⁹. Pierwszy w Polsce raport dotyczący udostępniania wizerunku dziecka w sieci powstał w 2019 roku²⁰. W ilościowej części badania wzięło udział 1000 rodziców dzieci w wieku od urodzenia do 18. roku życia regularnie korzystających z Internetu. Jak wynika z danych przedstawionych przez autorki projektu, Martę Biercę i Alicję Wysocką-Światałą, 40% polskich rodziców uczestniczących w badaniu dzieli się w Internecie zdjęciami i filmami prezentującymi ich dzieci. Rocznie każdy z tych rodziców umieszcza w sieci 72 zdjęcia i 24 filmy z dzieckiem w roli głównej²¹.

---

¹⁵ AVG Technologies (2010), 'AVG Digital Diaries – digital birth', AVG Technologies, 24 June, <http://www.avgdigitaldiaries.com/post/6874775716/digital-diaries-digital-birth-celebrating>. Podają za: A. Brosch, *Sharenting – nowy wymiar rodzicielstwa*, dz.cyt., s. 380; A. Siibak, K. Traks, *The dark sides...*, dz.cyt.

¹⁶ Podają za: A. Siibak, K. Traks, *The dark sides...*, dz.cyt., s. 115–121.

¹⁷ *Parents on Social Media: Likes and Dislikes of Sharenting*, „C.S. Mott Children's Hospital National Poll on Children's Health” 2015, vol. 23(2), <https://mottpoll.org/reports-surveys/parents-social-media-likes-and-dislikes-sharenting> [dostęp: 7.09.2021]; B. Chrostowska, *Sharenting – skala i wielowymiarowość zjawiska (nierozważnego) ujawniania przez rodziców informacji o dzieciach w mediach społecznościowych*, „Problemy Współczesnej Edukacji” 2018, nr 4(43).

¹⁸ *Parents on Social Media...*, dz.cyt.

¹⁹ Nominet, 2018, <https://www.nominet.uk/2-7m-parents-share-family-photos-complete-strangers-online/>, podają za: Z. Polak (red.), *Cyfrowy świat małego dziecka*, seria „Internet – Edukacja – Bezpieczeństwo”, NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa, s. 7.

²⁰ Badania zrealizowano w strategii ilościowej i jakościowej. Badanie ilościowe zostało zrealizowane przez Norstat, na próbie ogólnopolskiej 1000 osób, wśród rodziców dzieci w wieku 0–18 lat, stale korzystających z internetu, a badanie jakościowe obejmowało indywidualne wywiady pogłębione z rodzicami. Podają za: M. Bierca, A. Wysocka-Światałą, *Sharenting po polsku, czyli ile dzieci wpadło do sieci?*, Wydawnictwo Clue PR, 2019, <https://cluepr.pl/sharenting-po-polsku-czyli-ile-dzieci-wpadlo-do-sieci/> [dostęp: 8.12.2022].

²¹ Tamże.

Jakie motywy towarzyszą rodzicom podejmującym działania o charakterze sharentingowym?

Stawanie się rodzicem wiąże się ze znaczącymi zmianami dotyczącymi dotychczasowej organizacji życia, ale przede wszystkim zmianami emocjonalnymi, społecznymi i relacyjnymi. Zmiany te implikują potrzebę poszukiwania informacji, poradnictwa, budowania i podtrzymywania relacji społecznych, a także tworzenia tożsamości rodzicielskiej²². Rodzicielstwo, szczególnie w pierwszej fazie, wiąże się z ograniczeniem kontaktów interpersonalnych. Poprzez umieszczanie zdjęć, filmów i innych informacji dotyczących dziecka, macierzyństwa/rodzicielstwa młodzi rodzice mogą podtrzymywać więzi rodzinne, utrzymywać kontakty ze znajomymi i/lub nawiązywać nowe znajomości z osobami o podobnych doświadczeniach, będących na podobnym etapie życia, borykających się z podobnymi problemami. W ten sposób podtrzymywane są interakcje społeczne i w tym kontekście *sharenting* pełni ważną funkcję w podtrzymywaniu kapitału społecznego młodych rodziców.²³ Anna Brosch wskazuje, że działania rodziców w mediach społecznościowych mogą „wynikać z potrzeby gromadzenia informacji o innych rodzicach i ich zachowaniach, pozwalających na określenie i ocenę siebie samego”²⁴. Procesy porównawcze, jak podkreśla, „odgrywają zasadniczą rolę w poszukiwaniu własnej tożsamości grupowej, służą ochronie i wspomaganie siebie oraz swojej grupy”²⁵. Współcześni rodzice poszukują wskazówek odnośnie opieki i wychowania oraz wsparcia nie tylko wśród najbliższych członków rodziny czy znajomych (obserwuje się erozję wartości rodziny, oddalenie nie tylko przestrzenne, ale także emocjonalne wśród najbliższych, co dodatkowo wzmocnione zostało w czasie pandemii COVID-19), ale poprzez wirtualne kontakty z innymi rodzicami, znajdującymi się w podobnej sytuacji, doświadczającymi podobnych problemów, którzy tworzą swego rodzaju wirtualne grupy wsparcia²⁶. Rodzice, zwłaszcza ci, którzy przywitali na świecie swoje pierwsze dziecko, chętnie dzielą się swoimi doświadczeniami związanymi z rodzicielstwem, z przyjemnością dokumentując niemal każdą chwilę życia potomka. Powszechne staje się dzielenie się rodziców za pośrednictwem

---

²² C.P. Cowan, P.A. Cowan, *When partners become parents: The big life change for couples*, Basic Books, New York 1992, podaje za: M.S. Damkjaer, *Sharenting = good parenting? Four Parental Approaches to Sharenting on Facebook*, [w:] G. Mascheroni, C. Ponte, A. Jorge (red.), *Digital Parenting: The Challenges for Families in the Digital Age, Yearbook 2018*, Nordicom, University of Gothenburg, Gothenburg 2018, s. 209–218.

²³ A. Brosch, *Sharenting – nowy wymiar...*, dz.cyt., s. 382.

²⁴ Tamże.

²⁵ Tamże.

²⁶ K. Barani, *Wirtualne wspólnoty kobiet na forach internetowych jako źródło wsparcia w przygotowaniu do macierzyństwa*, [w:] B. Szmigielska (red.), *Całe życie w sieci*, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008, s. 177–204.

mediów społecznościowych informacjami na temat aktywności swoich dzieci, a także uczuć rodzicielskich, jakie się z tymi aktywnościami wiąże.²⁷

Rodzice, publikując informacje o swoich dzieciach w sieci, tworzą ich cyfrową tożsamość. Dokumentując życie dziecka za pomocą zdjęć umieszczanych w mediach społecznościowych, filmów, informacji o bieżących wydarzeniach z jego życia, pozostawiają trwały cyfrowy ślad. Stworzona przez rodziców cyfrowa tożsamość może stać się źródłem problemów w okresie dorastania dziecka, kiedy jest ono szczególnie wrażliwe na opinie innych o sobie²⁸. Nastolatki często czują się zakłopotane i zirytowane faktem, iż rodzice bez ich zgody umieszczają zdjęcia i filmy zawierające ich wizerunek w wirtualnej przestrzeni. Badania przeprowadzone w Wielkiej Brytanii wśród 12–16-latków (N = 1000) sugerują, że większość młodych respondentów (71,3%) uważa, że rodzice nie szanują ich prywatności w sieci, co więcej 39,8% badanych nastolatków przyznała, że rodzice umieszczali w mediach społecznościowych kompromitujące ich treści²⁹. Podobne wyniki badań uzyskały Siibak i Traks oraz Siibak i Lipu³⁰. Wynika z nich, że adolescenty czują się sfrustrowani faktem umieszczenia ich zdjęć, ale także ignorowaniem przez rodziców próśb dzieci odnośnie ich usunięcia. Rodzice nie proszą o zgodę na ich umieszczenie i nie konsultują z nimi podejmowanych w tym zakresie działań.

Biorąc pod uwagę powyższe, nasuwa się pytanie odnośnie motywów towarzyszących rodzicom praktykującym *sharenting*. Latipah, Kistoro, Hasanah, Putranta³¹ wskazali, że rodzice dzięki praktykom *sharentingowym* mogą otrzymać uwagę i wsparcie społeczne, zademonstrować swoje kompetencje w zakresie opieki nad dzieckiem, być częścią grupy społecznej, a także dokumentować życie swojego dziecka. *Sharenting* dla badanych ma wymiar zarówno pozytywny, jak i negatywny. Z jednej strony pozwala na zdobywanie informacji i wiedzy, umożliwia nawiązywanie nowych znajomości i przyjaźni, a także daje poczucie wsparcia. Z drugiej zaś, wśród zagrożeń badani wskazali poczucie niepewności oraz porównywanie dzieci między sobą, co powoduje animozje i spory pomiędzy rodzicami. Na podstawie analizy literatury,

---

²⁷ M. Marasli, E. Suhendan, N.H. Yilmazturk, F. Cok, *Parents' shares on social networking sites about their children: sharenting*, "Anthropologist" 2016, vol. 24(2), s. 399–406.

²⁸ Tamże.

²⁹ E. Levy, *Parenting in the Digital Age: How are We Doing?*, report, Parent Zone: Making the Internet work for Families, London 2017, https://parentzone.org.uk/sites/default/files/2021-12/PZ_Parenting_in_the_Digital_Age_2017.pdf [dostęp: 12.09.2021].

³⁰ A. Siibak, K. Traks, *The dark sides of sharenting*, "Catalan Journal of Communication and Cultural Studies", April 2019, vol. 11(1), s. 115–121; M. Lipu, A. Siibak, "Take it down!": *Estonian parents' and pre-teens' opinions and experiences with sharenting*, "Media International Australia" 2020, vol. 170(1), s. 57–67, <https://doi.org/10.1177/1329878X19828366>

³¹ E. Latipah, H.C.A. Kistoro, F.F. Hasanah, H. Putranta, *Elaborating Motive and Psychological Impact of Sharenting in Millennial Parents*, "Universal Journal of Educational Research" 2020, vol. 8(10), s. 4807–4817, <https://doi.org/10.13189/ujer.2020.081052>

a także doniesień badawczych można wskazać główne motywy towarzyszące rodzicom dzielącym się informacjami i zdjęciami swoich dzieci w sieci.

Utrzymywanie kontaktu z członkami rodziny i przyjaciółmi

Budowanie poprzez media społecznościowe więzi międzypokoleniowej nabrało szczególnego znaczenia w dobie pandemii COVID-19, gdy bezpośrednie kontakty „twarzą w twarz” zostały w znacznym stopniu ograniczone na rzecz spotkań z wykorzystaniem nowych technologii. Media społecznościowe stały się przestrzenią dzielenia się, porównywania i budowania wspólnoty. Służyły umacnianiu i budowaniu społeczności³². Rodzice biorący udział w badaniu Damkjaer³³ wykorzystują *sharenting* na Facebooku do tworzenia narracji i tożsamości rodzinnej, do zaznaczania i celebrowania więzi międzypokoleniowej oraz do przywoływania wartości rodzinnych.

Nawiązywanie kontaktów z innymi rodzicami

Sharenting staje się punktem odniesienia dla społeczności i wymiany doświadczeń, poglądów i wiedzy z innymi rodzicami dzieci w podobnym wieku, zmagającymi się z podobnymi trudnościami. Współcześni rodzice, jako przedstawiciele pokolenia „net-generation” przywykli do korzystania z Internetu jako głównego źródła informacji i podtrzymywania kontaktów towarzyskich. Nie dziwi zatem fakt, że za pośrednictwem tego medium tworzą „wirtualne grupy wsparcia”³⁴. Media społecznościowe stały się swego rodzaju „wirtualną piaskownicą”³⁵, w której, najczęściej mamy, mogą wymieniać się swoimi doświadczeniami dotyczącymi macierzyństwa, trudnościami, z jakimi się borykają. Jak wynika z przytaczanego wcześniej projektu badawczego C.S. Mott Children’s Hospital National Poll on Children’s Health, 72% rodziców, którzy wzięli w nim udział, ocenia media społecznościowe jako przydatne, aby poczuć, że nie są sami, nauczyć się, czego nie robić (70%), uzyskać porady od bardziej doświadczonych rodziców (67%) i pomóc im mniej się martwić (62%)³⁶. Co ciekawe, jak wynika z badań nad „nowym” rodzicielstwem, ojcowie, którzy mieli rozbudowaną sieć kontaktów w mediach społecznościowych (Facebook), wykazywali mniejszy stres związany z pełnieniem roli rodzicielskiej³⁷. W badaniach przeprowadzonych w Wielkiej Brytanii wśród młodych matek, także podkreślono znaczenie sieci internetowych kontaktów jako czynnika wspierającego integrację matek małych dzieci (zarówno w przestrzeni wirtualnej, jak i poza nią) oraz jako istotny czynnik przeciwdziałający

---

³² M.K. Bartholomew, S.J. Schoppe-Sullivan, M. Glassman, C.M. Kamp Dush, J.M. Sullivan, *New parents’ Facebook use at the transition to parenthood*, “Family Relations: An Interdisciplinary Journal of Applied Family Studies” 2012, vol. 61(3), s. 455–469, <https://doi.org/10.1111/j.1741-3729.2012.00708.x>

³³ M.S. Damkjaer, *Sharenting = good parenting?...*, dz.cyt.

³⁴ K. Barani, *Wirtualne wspólnoty kobiet...*, dz.cyt., s. 177–204.

³⁵ Tamże, s. 177.

³⁶ *Parents on Social Media...*, dz.cyt.

³⁷ M.K. Bartholomew, S.J. Schoppe-Sullivan, M. Glassman, C.M. Kamp Dush, J.M. Sullivan, *New parents’ Facebook...*, dz.cyt.

ich samotności i poczuciu izolacji społecznej³⁸. Szczególną rolę pełnią one w przypadku rodziców, którzy mierzą się z różnymi deficytami rozwojowymi, niepełnosprawnościami swoich dzieci³⁹.

Umieszczanie zdjęć dziecka w mediach społecznościowych może być powodowane także oczekiwaniami grupy społecznej czy wręcz presją ze strony otoczenia, zarówno członków rodziny, jak i przyjaciół.

Przestrzeń autopromocji

Sharenting sprzyja także zaspokajaniu „ego” rodzica/rodziców. Jak pisze Błasiak: „stanowi swoistą formę wyrażania uczuć, przede wszystkim miłości do dziecka, emocji związanych z byciem dobrym rodzicem oraz prezentowania siebie w tzw. dobrym świetle”⁴⁰. Prezentowanie wyidealizowanego obrazu rodziny i macierzyństwa w przestrzeni mediów społecznościowych stanowi element kultury narcyzmu⁴¹. Kreacja ta ma na celu podniesienie poczucia własnej wartości osoby ją tworzącej, tj. rodzica. Prezentowanie sukcesów dziecka pozwala uzyskać aprobatę ze strony „wirtualnej publiczności”, dając poczucie bycia „dobrym rodzicem” i ma znaczenie w budowaniu obrazu własnego „ja”. Punktem odniesienia stają się celebryci prezentujący w mediach społecznościowych wyidealizowany obraz rodzicielstwa, który, jak można przypuszczać, ma niewiele wspólnego z rzeczywistością.

Sharenting jako źródło dochodu

Publikowanie zdjęć dzieci staje się częścią działań (auto)promocyjnych. Znaczna część rodziców-bloggerów czerpie korzyści finansowe z relacjonowania bieżących wydarzeń z życia rodzinnego i dokumentowania życia dziecka⁴². W tle umieszczanych w mediach społecznościowych zdjęć można odnaleźć reklamowane produkty np. firm produkujących kosmetyki dla niemowląt, ubrania, jedzenie. Kopecki

---

³⁸ L. Gibson, V.L. Hanson, *Digital motherhood: How does technology help new mothers?*, “Proceedings of the SIGCHI conference on human factors in computing systems, Association for Computing Machinery”, 2013, s. 313–322, <https://doi.org/10.1145/2470654.2470700>, podają za: G. Ranzini, G. Newlands, C. Lutz, *Sharenting, Peer Influence, and Privacy Concerns: A Study on the Instagram-Sharing Behaviors of Parents in the United Kingdom*, “Social Media + Society” 2020, vol. 6(4), <https://doi.org/10.1177/2056305120978376>

³⁹ T. Ammari, S. Schoenebeck, M. Morris, *Accessing Social Support and Overcoming Judgment on Social Media among Parents of Children with Special Needs*, “Proceedings of the International AAAI Conference on Web and Social Media” 2014, vol. 8(1), s. 22–31, <https://doi.org/10.1609/icwsm.v8i1.14503>, podają za: G. Ranzini, G. Newlands, C. Lutz, *Sharenting, Peer Influence...*, dz.cyt.

⁴⁰ A. Błasiak, *Narracje rodziców...*, dz.cyt., s. 382.

⁴¹ M. Szpunar, *Kultura cyfrowego narcyzmu*, Wydawnictwo AGH, Kraków 2016; P. Ciołkiewicz, „Brawo ja”, czyli wszyscy jesteście narcyzami, „Interdyscyplinarne Studia Społeczne” 2016, nr 1(1).

⁴² Szerzej na ten temat piszą: A. Blum-Ross, S. Livingstone, *Sharenting, parent blogging and the boundaries of the digital self*, “Popular Communication” 2017, vol. 15(2), s. 110–125, <https://doi.org/10.1080/15405702.2016.1223300>

i współpracownicy⁴³ zauważają, że dzieci wykorzystywane są nierzadko jako „narzędzie” do zwrócenia uwagi na rodzica i pozyskiwanie nowych followersów. Niemowlęta i małe dzieci zdobywają szerokie grono wielbicieli w mediach społecznościowych, osiągając status mikrocelebryty. Wielu dziecięcych celebrytów zdobywa sławę „dziedzicząc” sławę od swoich matek-influencerek w mediach społecznościowych⁴⁴. Częścią działań promocyjnych jest tworzenie przez rodziców oddzielnego profilu dla dziecka (tzw. *micro-celebrity parental mediation*). Przykładem jest konto najbardziej znanego na świecie dziecięcego youtubera Ryana Kaji, którego kanał skoncentrowany jest na recenzowaniu zabawek na YouTube. Chłopiec zdobył ponad 20 milionów subskrybentów, co pozwoliło jemu i jego rodzicom zarobić dziesiątki milionów dolarów⁴⁵.

Treści umieszczane przez rodziców w mediach społecznościowych oraz niebezpieczeństwa z nich wynikające

Większość dotychczas prowadzonych badań dotyczących *sharentingu* koncentrowała się wokół aktywności rodziców na Facebook’u lub ogólnie w mediach społecznościowych⁴⁶. Obecnie Instagram wyparł inne media społecznościowe i stał się najpopularniejszym narzędziem wśród użytkowników reprezentujących młodsze pokolenie, zwłaszcza kobiety⁴⁷. Jest medium wizualnym, zachęcającym do dzielenia się zdjęciami i krótkimi filmami. Stanowi także narzędzie do tworzenia cyfrowego archiwum zawierającego zdjęcia m.in. dzieci, a tym samym wygodną platformą do *sharentingu*. Wyniki badań zrealizowanych wśród brytyjskich użytkowników aplikacji Instagram⁴⁸, którzy są rodzicami co najmniej jednego dziecka poniżej 13. roku życia wskazują, że istnieje silny związek pomiędzy ogólnym udostępnianiem treści na Instagramie

---

⁴³ K. Kopecky, R. Szotkowski, I. Aznar-Díaz, J.M. Romero-Rodríguez, *The phenomenon of sharenting and its risks in the online environment. Experiences from the Czech Republic and Spain*, “Children and Youth Services Review” 2020, vol. 110.

⁴⁴ C. Abidin, *Micromicrocelebrity: Branding Babies on the Internet*, “M/C Journal” 2015, 18(5), <https://doi.org/10.5204/mcj.1022>; A. Brosch, *Celebryci w skali mikro: lansowanie dzieci w serwisie internetowym YouTube*, „Chowanna” 2018, t. 1, s. 77–92.

⁴⁵ Podaję za: K. Kopecky, R. Szotkowski, I. Aznar-Díaz, J.M. Romero-Rodríguez, *The phenomenon of sharenting...*, dz.cyt.

⁴⁶ T. Ammari, P. Kumar, C. Lampe, S. Schoenebeck, *Managing children’s online identities: How parents decide what to disclose about their children online*, “Proceedings of the 33rd annual ACM conference on human factors in computing systems. Association for Computing Machinery” 2015, s. 1895–1904, <https://doi.org/10.1145/2702123.2702325>; M.S. Damkjaer, *Sharenting = good parenting?...*, dz.cyt., s. 209–218; M. Lipu, A. Siibak, *‘Take it down!’: Estonian parents’ and pre-teens’ opinions and experiences with sharenting*, “Media International Australia” 2019, 170(1), s. 57–67, <https://doi.org/10.1177/1329878X19828366>

⁴⁷ G. Ranzini, G. Newlands, C. Lutz, *Sharenting*, dz.cyt.

⁴⁸ Tamże.

a zachowaniami sharentingowymi. Autorzy badania wysnuli wniosek, że dzielenie się treściami dotyczącymi dziecka jest rozszerzeniem ich zwyczajowego korzystania z mediów społecznościowych.

Oprócz korzyści, jakie rodzicom może przynosić korzystanie z mediów społecznościowych, m.in. podtrzymywanie więzi rodzinnych, otrzymywanie wsparcia społecznego, *sharenting* niesie ze sobą szereg niebezpieczeństw, zwłaszcza, że cyfrowa tożsamość dziecka budowana jest bez jego zgody. Marasli, Suhendan, Yilmaztruk, Cok⁴⁹ na podstawie badań przeprowadzonych wśród rodziców dzieci w wieku od 3 do 10 lat, aktywnych użytkowników Facebook'a, wskazali, że najczęściej rodzice umieszczają zdjęcia i komentarze dotyczące: wydarzeń specjalnych, np. urodzin dzieci; tematów dotyczących sukcesów edukacyjnych; działań artystycznych, np. występy na scenie, w chórze; zajęć sportowych oraz codziennych wspólnych (z rodzicami) aktywności, np. wyjście do kina czy gotowanie. Podobne treści zdjęć zostały odnotowane przez Kopecky, Szotkowski, Aznar-Díaz, Romero-Rodríguez⁵⁰ na podstawie badań przeprowadzonych w Republice Czeskiej i Hiszpanii. Pomimo iż część treści zdjęć umieszczanych w sieci wydaje się być bezpieczna, to oprócz wizerunku dziecka, rodzice ujawniają także wiele jego danych wrażliwych, np. informacje o zdrowiu, jak również udostępniają materiały, które w przyszłości mogą zostać wykorzystane do jego poniżania lub cyberprzemocy. Wyniki badań przeprowadzonych przez A. Brosch⁵¹ wśród aktywnych w przestrzeni mediów społecznościowych rodziców dzieci korespondują z wymienionymi. Na podstawie analizy treści umieszczanych na Facebookowych profilach, jak pisze, można bez trudu określić wiek, płeć, imię dziecka, a także je zlokalizować⁵².

Zakończenie

Coraz większa jest świadomość rodziców dotycząca niebezpieczeństw związanych z upublicznianiem wizerunku i informacji o dzieciach w sieci. Nie są im obce dylematy związane z ową praktyką. Przykładem mogą być wyniki badań przeprowadzonych wśród estońskich matek⁵³. Wyrażały one niepokój związany z publikowaniem w mediach społecznościowych zdjęć swoich dzieci, a działania o charakterze sharentingowym podejmowane były z rozmysłem. Kobiety starały się zachować równowagę pomiędzy spełnianiem oczekiwań społecznych związanych z prezentowaniem

---

⁴⁹ M. Marasli, E. Suhendan, N.H. Yilmazturk, F. Cok, *Parents' Shares on Social Networking Sites About their Children: Sharenting*, "The Anthropologist" 2016, vol. 24:2, s. 399–406, <https://doi.org/10.1080/09720073.2016.11892031>

⁵⁰ K. Kopecky, R. Szotkowski, I. Aznar-Díaz, J.M. Romero-Rodríguez, *The phenomenon of sharenting...*, dz.cyt.

⁵¹ A. Brosch, *Sharenting – nowy...*, dz. cyt.

⁵² Tamże.

⁵³ A. Siibak, K. Traks, *The dark sides of...*, dz.cyt.; M. Lipu, A. Siibak, "Take it down!", dz.cyt.

dziecka, a także siebie w roli matki a uszanowaniem prawa dziecka do prywatności. Większość z nich starała się świadomie nie udostępniać wizerunku swoich dzieci w mediach społecznościowych, a jeżeli to czyniły, to znacząco ograniczały liczbę umieszczanych postów, dbały także o to, aby zdjęcia, które upubliczniają, nie przedstawiały twarzy dziecka. Jak piszą Siibak i Taks, część z badanych kobiet zaangażowała się nawet w praktykę nazywaną anty-sheringiem.

Truizmem jest stwierdzenie, że informacje umieszczane w sieci nie giną. Konsekwencje upubliczniania przez rodziców informacji o dzieciach ci drudzy mogą odczuć, gdy zaczną wchodzić w okres dojrzewania. Adolescencja jest okresem budowania własnej tożsamości, ważne dla młodego człowieka stają się opinie otoczenia na jego temat. Umieszczone przez rodziców treści w okresie dzieciństwa mogą w przyszłości stać się źródłem kpin ze strony rówieśników, a nawet cyberprzemocy. Dodatkowo *sharenting* może powodować szereg zagrożeń bezpieczeństwa najmłodszych, m.in. kradzież tożsamości dziecka (tzw. *digital kidnapping* polega na tym, że obca osoba kradnie z Internetu zdjęcie osoby nieletniej i zamieszcza je tak, jakby było jej własnym zdjęciem. Następnie publikuje te zdjęcia na swoich kontach w mediach społecznościowych i monitoruje liczbę otrzymywanych „polubień” i komentarzy. Działania te mogą być także wykorzystane w celach komercyjnych bez wymaganej zgody), różnego rodzaju nadużycia, a nawet porwania czy handel ludźmi⁵⁴. Dlatego tak ważne jest prowadzenie działań o charakterze edukacyjnym dotyczących bezpieczeństwa w sieci nie tylko wśród dzieci, ale także wśród rodziców.

Bibliografia

- Abidin C., *Micromicrocelebrity: Branding Babies on the Internet*, “M/C Journal” 2015, vol. 18(5), <https://doi.org/10.5204/mcj.1022>
- Ammari T., Kumar P., Lampe C., Schoenebeck S., *Managing children’s online identities: How parents decide what to disclose about their children online*, “Proceedings of the 33rd annual ACM conference on human factors in computing systems. Association for Computing Machinery” 2015, s. 1895–1904, <https://doi.org/10.1145/2702123.2702325>
- Ammari T., Schoenebeck S., Morris M., *Assessing Social Support and Overcoming Judgment on Social Media among Parents of Children with Special Needs*, “Proceedings of the International AAAI Conference on Web and Social Media” 2014, vol. 8(1), s. 22–31, <https://doi.org/10.1609/icwsm.v8i1.14503>

---

⁵⁴ L. Robiatul Adawiah, Y. Rachmawati, *Parenting Program to Protect Children’s Privacy: The Phenomenon of Sharenting Children on social media*, “Jurnal Pendidikan Usia Dini” 2021, vol. 15(1), s. 162–180, <https://doi.org/10.21009/JPUD.151.09>

- Barani K., *Wirtualne wspólnoty kobiet na forach internetowych jako źródło wsparcia w przygotowaniu do macierzyństwa*, [w:] B. Szmigielska (red.), *Całe życie w sieci*, Wydawnictwo Uniwersytetu Jagiellońskiego, Kraków 2008.
- Bartholomew M.K., Schoppe-Sullivan S.J., Glassman M., Kamp Dush C.M., Sullivan J.M., *New parents' Facebook use at the transition to parenthood*, „Family Relations: An Interdisciplinary Journal of Applied Family Studies” 2012, vol. 61(3), 455–469, <https://doi.org/10.1111/j.1741-3729.2012.00708.x>
- Benedetto L., Ingrassia M., *Digital Parenting: Raising and Protecting Children in Media World*, [w:] L. Benedetto, M. Ingrassia (red.), *Parenting – Studies by an Ecocultural and Transactional Perspective*, IntechOpen, 2020, <https://doi.org/10.5772/intechopen.92579>
- Bierca M., Wysocka-Świtała A., *Sharenting po polsku, czyli ile dzieci wpadło do sieci?*, Wydawnictwo Clue PR, 2019.
- Blum-Ross A., Livingstone S., “Sharenting,” parent blogging and the boundaries of the digital self, “Popular Communication” 2017, vol. 15(2), s. 110–125, <https://doi.org/10.1080/15405702.2016.1223300>
- Błasiak A., *Narracje rodziców w przestrzeni mediów społecznościowych – zarys problematyki na przykładzie zjawiska sharentingu*, „Biografistyka Pedagogiczna” 2019, nr 1(4).
- Brosch A., *Celebryci w skali mikro: lansowanie dzieci w serwisie internetowym YouTube*, „Chowanna” 2018, t. 1, s. 77– 92.
- Brosch A., *Sharenting – nowy wymiar rodzicielstwa?*, [w:] H. Krauze-Sikorska, M. Klischowski (red.), *Świat małego dziecka. Przestrzeń instytucji, cyberprzestrzeń i inne przestrzenie dzieciństwa*, UAM, Poznań 2017.
- Chrostowska B., *Sharenting – skala i wielowymiarowość zjawiska (nierozważnego) ujawniania przez rodziców informacji o dzieciach w mediach społecznościowych*, „Problemy Współczesnej Edukacji” 2018, nr 4(43).
- Ciołkiewicz P., „Brawo ja”, czyli wszyscy jesteśmy narcyzami, „Interdyscyplinarne Studia Społeczne” 2016, nr 1(1).
- Cowan C.P., Cowan P.A., *When partners become parents: The big life change for couples*, Basic Books, New York 1992.
- Damkjaer M.S., *Sharenting = good parenting? Four Parental Approaches to Sharenting on Facebook*, [w:] G. Mascheroni, C. Ponte, A. Jorge (red.), *Digital Parenting: The Challenges for Families in the Digital Age, Yearbook 2018*, Nordicom, University of Gothenburg, Gothenburg 2018, s. 209–218.
- Gibson L., Hanson V.L., *Digital motherhood: How does technology help new mothers?*, “Proceedings of the SIGCHI conference on human factors in computing systems, Association for Computing Machinery” 2013, s. 313–322, <https://doi.org/10.1145/2470654.2470700>
- Kierzkowska M., *Media a pogłębianie cech narcystycznych u dzieci*, [w:] B. Rola (red.), *Jej wysokość dziecko*, Difin, Warszawa 2020.

- Kopecky K., Szotkowski R., Aznar-Díaz I., Romero-Rodríguez J.M., *The phenomenon of sharenting and its risks in the online environment. Experiences from the Czech Republic and Spain*, "Children and Youth Services Review" 2020, vol. 110.
- Kusio U., *Współczesna kobieta wobec macierzyństwa*, „Kultura i Edukacja” 2004, nr 4.
- Latipah E., Kistoro H.C.A., Hasanah F.F., Putranta H., *Elaborating Motive and Psychological Impact of Sharenting in Millennial Parents*, "Universal Journal of Educational Research" 2020, vol. 8(10), s. 4807–4817, <https://doi.org/10.13189/ujer.2020.081052>
- Levy E., *Parenting in the Digital Age: How are We Doing?*, report, Parent Zone: Making the Internet work for Families, London 2017, https://parentzone.org.uk/sites/default/files/2021-12/PZ_Parenting_in_the_Digital_Age_2017.pdf [dostęp: 12.09.2021].
- Lipu M., Siibak A., *'Take it down!': Estonian parents' and pre-teens' opinions and experiences with sharenting*, "Media International Australia" 2020, vol. 170(1), s. 57–67, <https://doi.org/10.1177/1329878X19828366>
- Marasli M., Suhendan E., Yilmazturk N.H., Cok F., *Parents' shares on social networking sites about their children: sharenting*, "Anthropologist" 2016, vol. 24(2), s. 399–406, <https://doi.org/10.1080/09720073.2016.11892031>
- Olcoń-Kubicka M., *Rola Internetu w powstawaniu nowego modelu macierzyństwa*, [w:] M. Sikorska (red.), *Być rodzicem we współczesnej Polsce: nowe wzory w konfrontacji z rzeczywistością*, Wydawnictwa Uniwersytetu Warszawskiego, Warszawa 2009.
- Polak Z. (red.), *Cyfrowy świat małego dziecka*, seria „Internet – Edukacja – Bezpieczeństwo”, NASK – Państwowy Instytut Badawczy, Warszawa 2021.
- Ranzini G., Newlands G., Lutz C., *Sharenting, Peer Influence, and Privacy Concerns: A Study on the Instagram-Sharing Behaviors of Parents in the United Kingdom*, "Social Media + Society" 2020, vol. 6(4), <https://doi.org/10.1177/2056305120978376>
- Robiatul Adawiah L., Rachmawati Y., *Parenting Program to Protect Children's Privacy: The Phenomenon of Sharenting Children on social media*, "Jurnal Pendidikan Usia Dini" 2021, vol. 15(1), s. 162–180, <https://doi.org/10.21009/JPUD.151.09>
- Siibak A., Traks K., *The dark sides of sharenting*, "Catalan Journal of Communication and Cultural Studies", April 2019, vol. 11(1), s. 115–121.
- Szpunar M., *Kultura cyfrowego narcyzmu*, Wydawnictwo AGH, Kraków 2016.

Źródła internetowe

<https://www.lutzker.com/sharenting-precautions-and-consequences-of-creating-a-childs-digital-footprint/> [dostęp: 19.09.2021].

AVG Technologies, 'AVG Digital Diaries – digital birth', AVG Technologies, 24 June 2010, <http://www.avgdigitaldiaries.com/post/6874775716/digital-diaries-digital-birth-celebrating> [dostęp: 7.09.2021].

Parents on Social Media: Likes and Dislikes of Sharenting, „C.S. Mott Children's Hospital National Poll on Children's Health” 2015, vol. 23(2), <https://mottpoll.org/reports-surveys/parents-social-media-likes-and-dislikes-sharenting> [dostęp: 7.09.2021].

Nominet, 2018, <https://www.nominet.uk/2-7m-parents-share-family-photos-complete-strangers-online/> [dostęp: 7.09.2021].

Sharenting – between a parent's right to express themselves on social media and the protection of a child's privacy

Abstract: The aim of this article is to present the phenomenon of sharenting. Referring to selected research reports conducted in this field both in Poland and worldwide, the motives of parents who share information, photos and films about their child via social media are indicated. Next, the benefits and dangers that may result from sharenting activities were considered. It concludes by pointing out the need for educational activities designed for parents relating to the sensible posting of sensitive content on social media.

Keywords: sharenting, social media, parenting

About the Author

Małgorzata Kierzkowska – doctor of social sciences in the discipline of pedagogy, care and educational pedagogy. Assistant Professor at the Department of Pedagogy of Young Children at the Maria Grzegorzewska University. Her research interests focus on the situation of the child in the modern family, problems of the modern family, its transformations, dysfunctionality, as well as directions and forms of support.